

22è Concurs TACA'M

Una interpretació de primera

És així si us ho sembla

de Luigi Pirandello

Grup de Teatre Acte Quatre.

Granollers.

Stage. Diumenge, 24 de gener.

C.S.

Amb *'Così è, se vi pare'* (*És així, si us ho sembla*), de Luigi Pirandello, el grup de teatre amateur Acte Quatre de Granollers va alçar el teló de l'Stage el passat diumenge. La companyia ja porta un temps treballant amb molta il·lusió i amb molt èxit aquesta obra, que va obrir el 22è Concurs de Teatre Amateur de Caldes (TACA'M). Encara està en el record i amb un bon regust el muntatge *Estrelles sota un cel de matinada* amb el que van participar fa dos anys en el concurs calderí.

Un cop més hem pogut admirar l'excel·lent tasca interpretativa dels actors integrants de la companyia, molt ben dirigits, una vegada més, per Pilar Pla.

En aquesta ocasió, la directora ha partit de l'obra de Pirandello per fer-ne una adaptació. Si en l'obra original la història passava el 1917, Pilar Pla l'ha adaptada als anys 40 i 50 per tal de traslladar-la al moment actual. En una situació que connecta amb el teatre de l'absurd, però que parteix d'un fet real -el terratrèmol della Mársica, l'Aquila, 1915-, Pirandello aconsegueix exposar els seus personatges a una paradoxal i fatigosa recerca de la veritat. *És així, si us ho sembla* presenta la vida d'una vila siciliana que s'ha vist trabsalsada per l'arribada del nou empleat comunal, el senyor Ponza, i de la seva sogra la senyora

Escena final de la representació que reuneix a tots els personatges, magníficament interpretats pels actors de la formació granollerina

Frola. Es murmura que amb ells ha arribat la dona de l'empleat, però ningú no l'ha vist. El fet de que el senyor Ponza sigui una persona irreprotxable que compleix perfectament la seva tasca no és suficient ni per a la gent del poble ni per als seus superiors. Tots volen fer de la seva vida privada un cas públic, per tenir alguna cosa de què parlar. I l'interès creix quan se sap que la dona del senyor Ponza viu separada de la mare, segregada a casa, sense tenir-hi cap contacte. L'única comunicació entre elles es fa mitjançant unes cartes que la filla fa arribar a la seva mare dins un cistellet que despenja des de la finestra. Sogra i gendre s'alternen per justificar i donar la seva versió d'un comportament que, segons

alguns personatges, és prou estrany per desvetllar i legitimar la curiositat popular i l'afany per saber la «veritat».

Sota una atmosfera de joc i de misteri, els protagonistes es veuen abocats a l'angoixa existencial de voler saber i no arribar mai a comprendre. En una obra amb una doble realitat, la dels personatges protagonistes de l'obscura trama familiar que és objecte de perquisició i la de la reduïda comunitat tancada en ella mateixa que se sent legitimada per treure'n a la llum fins els detalls més íntims, hi ha encara una tercera realitat, la del personatge pirandellià, que tot i trobar-se en el mateix cercle dels curiosos sap entendre que la veritat no és una

via de sentit únic sinó que és un laberint, amb molt recorreguts possibles, del que no sempre es troba la sortida. El muntatge presenta «una realitat dins una altra realitat, el teatre dins el teatre, uns personatges que són alhora actors i espectadors, una caixa de màgia plena de misteris que en colpir-nos no fan sinó alimentar la nostra vitalitat», expressa la directora.

Potser el públic no ho va saber valorar amb els aplaudiments, però va estar una molt bona representació amb una interpretació de primera per part de tots els actors: Carme Giménez, Sara Martínez, Montse Gassó, Joan Simeon, Núria Parés, Josep M. Lacorte, Olga Pey, Josep Baldich i Marina Casals.